

en saa afgørende Betydning. Hvis vi kunde ordne disse vanskelige økonomiske Spørgsmaal og alle de vanskelige Spørgsmaal, vi Tid efter anden staar overfor, ved at udsende Cirkulærer, saa var det saare let. Hvis vi kunde ordne Valutaspørgsmaalet ved, at Rigsdagen eller Statsministeren eller Erhvervsministeren udsendte et Cirkulære om, at nu skulde Kronen bevæge sig i det eller det Tempo, saa var det saare let. Hvis man kunde ordne Arbejdsløsheden ved at udsende et Cirkulære om, at nu skulde man sætte Arbejder i Gang, nu skulde Erhvervslevet beskæftige alle og give lønnende Arbejde til alle, var det aldeles uforvarligt, om den højtærede Finansminister, hvis han ikke selv har Kompetence dertil, saa ikke foranledigede Erhvervsministeren til at udsende et Cirkulære i den Retning. Nej, jeg har ikke angrebet den højtærede Minister, fordi han har udsendt et Cirkulære, men jeg har tilladt mig at sige, at det, at han kunde tillægge dette en saa afgørende Betydning for hele vort Finansstyre, viste, at han overvurderede det Arbejde paa en ganske utiladelig Maade.

Det andet Punkt, jeg nævnte, var Ordningen af Konjunkturtillæget. Der mente den højtærede Finansminister, at den Ordning, som var gældende, indtil han fik sin Ordning gennemført, var meningsløs. Det meningsløse bestod deri, at Konjunkturtillæget ikke bevægede sig i samme Retning som Pristallet. Jeg gør opmærksom paa, at den Gang, da Priserne gik ned, men Konjunkturtillæget ikke fulgte med, hørte vi ikke noget fra Finansministeren om, at det var meningsløst. Og nu, da Priserne gaar ned, men Konjunkturtillæget bliver staaende, hører vi heller ikke noget om, at det er meningsløst, men naar Priserne gaar op, og Konjunkturtillæget ikke følger med, altsaa naar det er til Skade for Tjenestemændene, er det meningsløst. Naar det gaar i den modsatte Retning, naar det er til Fordel for Tjenestemændene, er der ikke noget at sige dertil. Det er dette, jeg har ment viser Ministeren som den ensidige Tjenestemand, der nok vil have, at man skal have en vis Ordning, naar det er til Fordel for Tjenestemændene, men naar Ordningen, selv om dens Principper er de samme, ikke tjener Tjenestemændenes Interesser, er den meningsløs og ganske forkastelig. Jeg har endvidere nævnt den Argumentation for Forhøjelse af Konjunkturtillæget, som den højtærede Finansminister i sin Tid gav her i Rigsdagen, at vi skulde vise Tjenestemændene Velvillie. Jeg har tilladt mig at sige, at jeg fandt en saadan

Begrundelse ufyldstgørende og i Virkeligheden deri saa et Forsøg paa at misbruge Statsmidler til at vise en bestemt Klasse af Mennesker Velvillie. Jeg henpegede paa, at hvis man, naardet gjaldt en anden Klasse, naar det gjaldt de frie Erhverv, f. Eks. Bygningshaandværkerne eller Bygningsindustrien i det hele taget eller Leverancer til Statsvirksomheder af den ene eller den anden Art, vilde give mere for at faa de Varer end nødvendigt, hvis man vilde give mere, end det kostede, vilde selv den højtærede Finansminister — derom er jeg overbevist — indrømme, at det var Misbrug af Statens Midler. Men da det gjaldt Tjenestemændene, var det noget helt andet, og derfor er det, jeg har tilladt mig at sige, at der ser vi igen den ensidige Tjenestemand, der vil hævde dette Princip overfor en bestemt Klasse, men naar det gælder andre Klasser i vort Samfund, er det aldeles utilstedeligt.

Endelig har jeg tilladt mig at nævne, hvad den højtærede Finansminister var inde paa, jeg tror i den Tale, han holdt, da han fremlagde Finanslovsforslaget, at de direkte Skatter har ingen Indflydelse paa Virksomhederne her i Landet, for de ramte jo kun Overskuddet, og det kunde ikke bevirke en Indskrænkning af Foretagsomheden eller af Initiativet. Jeg tillod mig at hævde, at det var fuldkomment urigtigt, naar man saa det ud fra det frie Erhvervs Synspunkt, det kunde kun være rigtigt, naar man saa det ud fra en statslønned Tjenestemandens ensidige Synspunkt; naar man er garanteret en bestemt Indkomst, saa kan man være interesseret i at faa denne, selv om man skal af med Hovedparten deraf i Skat. Anderledes stiller det sig for det frie Erhverv, hvor der er en betydelig Risiko baade for Kapital og Arbejde, og derfor maa der ogsaa være Udsigt til i heldigste Tilfælde at faa et antageligt Overskud, og hvis man gik saa højt op med Skatten, at denne Fortjeneste selv i heldigste Tilfælde var for lille, saa den ikke kunde opveje Risikomomentet, vilde det bidrage til at svække Initiativet og Foretagsomheden i de frie Erhverv. Det var disse Punkter, jeg nævnte som Støtte for min Udtalelse om, at den højtærede Finansminister betragtede Samfundsspørgsmaalene ud fra et ensidigt Tjenestemandssynspunkt. Og den højtærede Finansminister gjorde, som sagt, ikke et eneste Forsøg paa at vise, at det var urigtigt, han søgte at krybe i Ly bag de andre Tjenestemænd og søgte at faa dem til at tro, at det var dem, jeg havde angrebet, men det var den højtærede Finansminister.